

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. IV. Quædam alia circa Communionem inquiruntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

corporalia, vestes sacras, & alia hujusmodi in mortali existens tangit, ob reverentiam his rebus debitam. Contrarium tamen est probabilius: ita Sotus, Valentia, Bonacina d. 1. q. 3. p. 2. n. 6, & alii: hæc enim non videtur esse res gravis. Imo Bonacina num. 13, cum aliis affirmat excusari posse à mortali Sacerdotem, qui in mortali existens ipsam sanctissimam Eucharistiam ab uno altari ad aliud transferret: imo q. 5. punct. 2. n. 2. idem docet de laico sacro-sanctam Eucharistiam à terrâ elevante, licet sit in peccato mortali. Utrumque etiam docet Suarez disp. 72. sect. 4. §. Sed objicies.

X. Quæres decimò: Possitne Sacerdos non jejunus consecrare ad communicandum infirmum? Affirmat Major, imo addit posse etiam in fermentato id facere, & sine vestibus sacris, si necessitas urgeat, & dicendo sola verba consecrationis, idque sine integritate sacrificii, seu consecrando solum panem. Idem quoad primum tenet Zanardus & Zambranus apud Layman, & probabile autumat Filliucius tract. 4. cap. 8. num. 242. licet contrarium dicat esse probabilis: & in raro aliquo casu (puta si moribundus nullum aliud recipere possit sacramentum) ut probabile admittit Layman lib. 5. tract. 4. cap. 6. num. vigesimo primo.

Contraria tamen sententia est communis: ita Suarez tom. 3. disp. 68. sect. 5. Coninck q. 80. art. 8. Bonacina d. 4. q. 6. p. 2. num. 24. Azor lib. 10. c. 30. q. 2. Valentia tom. 4. d. 6. q. 8. p. 3. §. Quarto non tenentur, dicens contrariam sententiam esse omnino falsam, Henriquez lib. 9. c. 4. initio, & cap. 46. num. 1. Navarrus, Sotus, Sylvester, & alii.

Ratio est, quia cum Sacramentum hoc non sit adeo necessarium maxima reverentia Sacramento huic debita id requirere videtur. Dices, est præceptum divinum communicandi in morte. In primis hoc negari non improbabiler potest: deinde si esset, solum intelligitur quando convenienter potest; quod si non possit, excusatur, modò ex parte sua sit paratus. Alioqui & sine vestibus sacris, in fermentato, &c. posset quis id facere, quod omnes jam negant, & Valentia citatus ait esse paradoxum. Imo teneretur Sacerdos isthæc facere quæ affirmat Major. Tandem accedit consuetudo Ecclesiæ optima istiusmodi rerum interpretis, ut bene Filliucius citatus.

XI. Quæres undecimò: An ad aliquem communicandum possit Sacerdos hostiæ suæ partem dare? Quæstio procedit quando ex devotione cupit quis communicare; moribundo enim posse Sacerdotem partem suæ hostiæ reservare diximus supra cum Laymanno.

Existimo itaque posse: ita Sylvester, Angelus, & alii, Henriquez lib. 8. c. 46. num. 2. Sa verbo Eucharistia, n. 15. Bonacina d. 4. q. 5. p. 1. n. 15. Diana tertia parte, tom. 4. ref. 34. Ratio est, quia hoc factò nihil vel integritati sacrificii, vel reverentiæ Sacramento debitæ detrahitur: nec etiam abs re videtur, ut qui Missæ assistunt, sicut spiritualis, ita & realis fructus fiant participes.

XII. Quæres duodecimò: An Sacerdos non celebrans possit communicare seipsum? Resp. Scluso periculo scandali posse, si nec ipse celebrare queat, nec alius Sacerdos adsit, à quo Eucharistiam recipiat: ita Suarez disp. 72. sect. 3. Coninck quæst. 83. art. 3. n. 25. Sa verbo Eucharistia, Bonacina d. 4. quæst. 5. punct. 1. num. 12. Diana

& P. Comptoni Theol. Scholast. Tom. II.

p. 3. tom. 4. ref. 48. Ratio est, quia Sacerdos est minister ordinarius hujus Sacramenti, nec illo hoc jure prohibetur.

SECTIO QUARTA.

Quædam alia circa Communionem inquiruntur.

QUÆRES primò: An laicus possit in articulo mortis seipsum communicare in absentia Sacerdotis? Negat Bonacina d. 4. quæst. 5. p. 1. num. 6. Henriquez lib. 8. cap. 54. num. ultimo, & alii nonnulli.

Probabilius tamen est posse: ita Suarez d. 72. sect. 3. Coninck quæst. 82. articulo 3. num. 23. Filliucius tract. 4. cap. 9. num. 285. Layman tr. 4. cap. 7. num. 5. Diana part. 3. tom. 4. ref. 47. Ratio est, tum quia nec id divino jure aut naturali prohibitum est, nec extat ullus canon, seu jus Ecclesiasticum in contrarium. Consuetudo demum Ecclesiæ non videtur cum eâ obligatione & tanto rigore, in extremâ præsertim necessitate, recepta. Imo puto laicum in necessitate posse Eucharistiam ad alios deferre: ita Diana 3. parte; tom. 4. reso. 47. & propendere videtur Valentia t. 4. d. 6. q. 10. punct. 1. Suarez disp. 72. sect. 1. Layman t. 4. c. 7. n. 5.

Quæres secundò: An Sacerdos non jejunus possit administrare Eucharistiam, & an aliis digitis quàm pollice & indice? Quoad primum affirmat Suarez disp. 72. sect. 4. §. Sed objicies, Bonacina d. 4. quæst. 5. p. 2. n. 6. & alii communiter. Ratio est, quia nullo jure nec Divino, nec Ecclesiastico præcipitur contrarium.

Quoad secundum probabilius mihi videtur per se loquendo non licere aliis digitis quàm pollice & indice Eucharistiam administrare: ita Bonacina citatus num. 10. id enim & consuetudo requirit & decetia.

Quæres tertio: An qui saccharum ante mediam noctem in os immisit, ut paulatim illud deglutiat, possit communicare? Affirmat Tabiena, & unus aut alter ex Summistis. Contraria tamen sententia est communis Doctorum, quam tenet Suarez disp. 68. sect. 4. Vasquez tom. 3. d. 211. c. 3. n. 13. Coninck quæst. 80. art. 8. num. 48. Bonacina d. 4. quæst. 6. punct. 2. n. 7. Filliucius tract. 4. cap. 8. n. 236. Diana parte 2. tract. 14. ref. 51. & alii.

Ratio est, nam cum eâ intentione in os immittatur ut paulatim in stomachum transmittatur, est quasi successiva illius manducatio: unde si post mediam noctem aliquid illius in stomachum descenderit, impedit communionem. Alioquin, ut bene Diana citatus, si quis aliquandiu ante mediam noctem bolum cibi in os acciperet & terenda dentibus in ore teneret usque ad mediam noctem transactam, & tunc deglutiret, posset communicare; quod nemo opinor dicet.

Quæres quarto: An in articulo mortis possit quis non jejunus communicare? Respondetur Si commodè expectare nequeat ut communicet jejunus, posse communicare non jejunum: quod non de morte solum naturali verum est, sed etiam violentâ, ut si quis ad mortem esset damnatus: ita Suarez disp. 68. sect. 5. Tolet lib. 2. c. 28. num. 6. Henriquez lib. 8. c. 50. Sa verbo Eucharistia, num. 2. Coninck quæst. 80. artic. 8.

SI

Layman

Quorundam sententia est, posse.

Resp. tamen non posse.

Nec obstat quod opponunt aliqui, dari præceptum divinum communicandi in morte.

Respondetur posse.

Idq. extra casum necessitatis.

Resp. in quibusdam casibus posse.

I.

II.

III.

IV.

Probabilius videtur hoc posse.

Primum potest Sacerdos.

Secundum per se loquendo non potest.

Resp. non posse.

Ratio est, quia videtur successiva illius manducatio.

Resp. hoc esse licitum.

Layman tract. 4. cap. 6. num. 20. Fillucius tr. 4. cap. 8. num. 238. Bonacina d. 4. quæst. 6. p. 2. num. 22.

Conceditur in iure canonico.

Ratio est, tum quia plurimi censent esse præceptum Divinum communicare in articulo mortis: tum quia hoc privilegium infirmo concessum est cap. *Sacramenta* de Consec. d. 2. Unde secundum omnes non oportet in morbo periculoso scrupulosum esse in hoc Sacramento infirmis amministrando.

V.

Affirmant possim Theologi

Quæres quintò: An qui viaticum sumpsit non jejunus possit postea iterum communicare non jejunus? Negat Vasquez. Communis tamen sententia affirmat posse, ut post octo vel decem dies inquit Suarez disp. 68. sect. 5. post sex vel septem ait Layman tract. 4. cap. 6. num. 20. Fillucius tract. 4. cap. 8. num. 238. Bonac. d. 4. q. 6. p. 2. n. 23. & alii.

Nullibi hoc invenitur prohibitum.

Ratio est, tum quia Concilium Constantiense dum hoc privilegium concessit infirmis, non restrinxit ad unam tantum vicem, tum quia nimis grave videtur, si morbus ad aliquot menses duret, non posse postquam semel viaticum sumpsit toto illo tempore denuo communicare. Imo Layman citatus putat posse altero statim die communicare non jejunum si mors instare videatur, & ægrotus solitus sæpe communicare id valde desideret. Si autem varietas appareat in morbo, ait Suarez, posse citius iterum quam intra octo dies communicare non jejunum.

VI.

Probabilius est non teneri.

Quæres sextò: An qui paulò ante mortis periculum communicavit, teneatur tunc iterum communicare. Resp. Probabilius videri non teneri: ita Layman tract. 4. c. 5. n. 4. Unde, inquit ille, si infirmus tribus, octo, vel decem diebus antequam in mortis periculum incidat communicaverit, hortandus quidem est, ut iterum sacram Eucharistiam per modum viatici sumat, ad id tamen non obligatur, cum præceptum de Eucharistia ante mortem instantem sumendam quoad substantiam impleverit. Alioqui si quis mane communicasset, deberet vespere eodem die iterum communicare, si vulneratus esset, aut

in morbum subitaneum incidisset. Idem tenet Diana p. 3. t. 4. ref. 40.

Quæres septimò: An musca per respirationem attracta, aut sanguis è capite defluens, & similia impediunt communionem. Respondetur negativè. Ratio est, quia non sumuntur per modum cibi aut potus: ita Suarez disput. 68. sect. 4. Bonacina d. 4. quæst. 6. punct. 2. num. sexto, Layman tract. 4. c. 6. n. 18. Fillucius tr. 4. c. 8. num. 236. Quare hujusmodi non censentur violare jejunium, non solum Ecclesiasticum, sed nec naturale. Et idem est si dum os abluitur pauxillum aqua in stomachum præter intentionem defluat, id enim per modum salivæ trajicitur, & sic de aliis.

VII.

Hæc & his similia communionem non impediunt.

Quæres octavò: An qui nocte post duodecimam per unum horologium auditam comedit, possit sequente die communicare. Respondetur: Posse, si secundum alia horologia necdum sit duodecima: ita Sanchez de Matrim. lib. 2. d. 41. se. num. 4. Diana tertia parte, tom. 4. ref. 36. licet Salas 1. 2. tract. 8. d. unica, sect. 25. num. 264. & alii nonnulli teneant contrarium.

VIII.

Probabilius videtur posse.

Ratio est, quia in omni re licet sequi opinionem probabilem, cum ergo secundum unum aut alterum horologium necdum sit duodecima, probabile est præsentem diem necdum esse finitum, nec sequentem inchoatum.

Probabile enim est alterum diem necdum esse inchoatum.

Quæres nonò: Quanto tempore post communionem liceat cibum sumere? Respondetur: Licet conveniens sit post communionem aliquo tempore à communi cibo & potu abstinere, propter majorem devotionem, majorémque reverentiam Sacramenti, non tamen peccaret is, per se loquendo, qui statim post sumptam sacramentam Eucharistiam cibum sumeret: ita Sotus, Valentia tom. 4. d. 6. quæst. 8. p. 3. circa finem, Bonacina d. 4. q. 6. p. 2. n. 25. Layman tract. 4. cap. 6. num. 23. & Suarez disp. 68. sect. 4. sine. Ratio est, quia nullum extat hac de re præceptum, & si quod olim fuerit, inquit S. Thomas tertiâ parte, quæst. 80. art. 8. ad sextum, per contrariam consuetudinem est abrogatum.

IX.

Per se loquendo non est peccatum statim post comedere.

